

Phạm Văn Thuận

Cái kiếng Gọng Vàng

Hắn nhìn mặt trời đang xuống dần sau dãy nhà lầu phía trước mặt. Không còn bao lâu nữa là bóng tối sẽ phủ chụp xuống thế gian, xuống cái thành phố mà hắn đã gắn bó từ mấy chục năm qua, kể từ lúc được sinh ra cho đến nay; tuy với thân phận lẻ loi của một kẻ vô gia cư, không người thân thích ruột thịt và không cả nghề nghiệp.

Hắn vừa đi vừa huýt sáo với gương mặt rạng ngời trông thật là vui. Kể cũng lạ! Người ta vui khi người ta đi xe hơi, khi người ta no cơm ấm áo bên vợ đẹp con ngoan, còn hắn thì lội bộ với đôi dép đã mòn nhẵn và quần áo thì giống như đồng giả vì nhẵn nhúm và trên lưng áo còn hắn những vết màu trắng, dấu vết của những giọt mồ hôi đã khô đọng lại. Không vui sao được vì hôm nay là ngày đầu tiên hắn có việc làm sau bao ngày lang thang và đói rách.

Từ bao năm qua hắn phải sống lang thang lẩy lắt đó đây trong cái thành phố đông đúc này với đủ mọi thứ công việc. Trưa nay thật tình cờ hắn đọc trong một tờ báo, một việc mà từ hằng bao năm qua vì phải bươn bả kiếm miếng ăn mà ít khi hắn được cầm đến tờ báo; nơi mục cần người và, “thằng cha giám đốc Lê Thanh hách dịch.” - những người làm việc trong sở đó đã nói như

vậy với hấn khi hấn đến xin việc làm - đã cho hấn một chân đào huyết ban ngày - dĩ nhiên là như vậy - và canh gác nghĩa trang về đêm vì từ hai tuần qua,kể từ ngày ông già gác nghĩa trang qua đời thì không một ai muốn nhận cái công việc mà ban đêm phải ngủ lại ở trong nghĩa trang.

Cái nghĩa trang mà thân nhân những người chết phải chịu bỏ ra một số tiền rất lớn mới được vào chôn cất trong đó,cách xa trung tâm thành phố cũng có trên mười cây số.

Từ chỗ “thằng cha giám đốc hách dịch” ra,hấn lội bộ thẳng đến nghĩa trang nhưng hấn không thấy quãng đường là xa vì hấn đang quá đổi vui mừng. Thế là kể từ đêm nay hấn sẽ có chỗ trú thân và không phải lang thang vất vưởng đầu đường xó chợ nữa.

Làm nghề đào huyết mộ và canh gác nghĩa trang thì có gì đáng hãnh diện để vui mừng để khoe khoang với bạn bè nhưng được cái là có chỗ ngủ và có lãnh lương,dù chẳng có là bao nhưng có chỗ che mưa che nắng và lại công việc cũng không đòi hỏi phải có tay nghề. Đào với cuốc thì ai mà chẳng làm được. Còn tưởng canh nhà băng hay gác cơ sở gì quan trọng chứ canh nghĩa trang thì có gì mà phải đòi hỏi đến chuyên môn.Có ai ngu dại gì mà đang ở ngoài này lại chui vào nằm trong mấy cái lỗ trong đó và,có ai đang nằm trong đó lại có thể chui ra được đâu để phải canh với gác. “Ồ trong đó hiện đang có hai cái huyết trống đã đào xong để chuẩn bị trong hai ngày nữa sẽ có “khách” vào nằm trong đó.Chú mày phải canh gác cho cẩn thận đừng để mấy đứa nhỏ vô đó phá phách rồi ị xuống đó thì chú mày phải leo xuống dọn dẹp khổ lắm đó nghe.” Giám đốc Lê Thanh nói với hấn như vậy và ông ta cũng đã hào phóng cho hấn mượn trước nửa tháng tiền lương để tiêu xài.

Từ xa,hấn đã thấy một người đàn ông đứng trước cổng nghĩa trang như có ý chờ hấn. Khi hấn đến gần thì người đó hắt hàm hỏi:

- Anh là người do ông Lê Thanh gọi đến phải không?

- Dạ.

- Sao giờ này anh mới tới? Tôi tên Thảo, là quản lý ở nghĩa trang này.

Hắn hơi bối rối vì ông Thảo quản lý nhìn hắn với ánh mắt có vẻ như khinh khi.

- Thưa ông Thảo, tôi không có phương tiện để đi nhanh hơn và vì vậy tôi đã đi bộ trên mười cây số để đến đây. Tôi tên Chuyên. Tôi sẽ ngủ ở đâu thưa ông?

- Cái chòi lợp lá góc bên trái nằm tuốt luốt trong kia kìa anh có thấy không? Nhìn theo cánh tay ông Thảo, hắn thấy cái chòi nhỏ từ xa trông giống như cái chuồng. “Như vậy là khá lắm rồi”- Hắn nghĩ thầm và gật đầu xác nhận là đã thấy cái chòi lá.

- Đây là số điện thoại của tôi. Có chuyện gì cần thiết lắm thì mới gọi cho tôi nghe.- Ông Thảo ghi số điện thoại lên tờ giấy mà ông vừa xé từ cuốn sổ tay ra đưa cho hắn và còn nhấn mạnh thêm câu có việc cần lắm thì mới gọi cho tôi nghe.

Ông Thảo toan bỏ đi qua bên kia đường, chỗ để cái xe hơi của ông. Hắn vội hỏi theo:

- Hai cái huyệt không nằm ở hướng nào thưa...

- Cách cái chòi lá độ năm mươi thước bên phía tay trái, chỗ gần cái nhà quán; nhà vĩnh biệt đó.

Ông Thảo không quay nhìn lại hắn và vừa nói vừa bước thật nhanh qua chiếc xe hơi của ông như có chuyện phải đi gấp. Hắn nghĩ ông quản lý Thảo quên hay thấy không cần thiết phải nói lời chào chia tay với hắn, một tên cu li đào huyệt và canh gác nghĩa trang.

Cái chòi lợp lá tuy nhỏ nhưng cũng có khá đầy đủ vật dụng cho hắn qua những ngày đầu. Sát trong vách lá, đối diện với cái cửa ra vào có một tấm ván dày dùng làm giường ngủ và trên đó đã có sẵn một cái mùng và một cái

mền. Hai thứ này được một cây sắt tròn, dài để dẫn lên và không có gối. Phía trống cạnh cái tấm ván trong góc có một cái bếp nấu bằng dầu hôi đặt dưới đất, trên cái bếp có một cái nồi nhỏ đã bị móp méo và là cái nồi duy nhất để dùng nấu đủ các thứ nếu hấn muốn. Phía trên cái bếp có một tấm ván dài có bề ngang khoảng hai tấc được đóng chặt vào các cây cột nhà và trên tấm ván đó có một chai nước mắm, một hũ muối, một cái đồng hồ reo, một cái đèn pin và một cây đèn dầu. Hấn lấy cái hộp quẹt cây trong túi áo ra và quẹt lên để đốt đèn rồi hấn đi tìm nước để nấu gói mì mà hấn đã mua trên đường đi đến đây hồi chiều tối vì hấn đang đói mà cả ngày hôm nay hấn chưa có một thứ gì bỏ vào trong bụng.

Hấn buông mùng định tắt đèn chui vào làm một giấc thì chợt nhớ đến lời dặn dò của

“thằng cha giám đốc hách dịch” về hai cái huyết không. Hấn nhìn về phía cái đồng hồ reo vẫn còn để trên tấm ván trên cái bếp dầu. Hai mươi ba giờ bốn mươi bảy phút. Hấn với tay lấy cái đèn pin và bước ra ngoài. Ngoài trời gió thổi khá mạnh và vì đã nửa đêm nên thời tiết hơi lạnh lạnh. Hấn quay vào lấy cái mền quấn xung quanh người và bước ra khỏi cái chòi.

Nãy giờ cái đèn pin mắc dịch không làm sao cho nó sáng lên được nên hấn toan mở ra để xem còn pin hay không thì ngay lúc đó có một cơn gió thổi đến thật mạnh làm tốc cái mền lên và hấn quỳnh quáng chụp vội cái mền lại nên vì vậy mà cái đèn pin bị rớt xuống đất và lăn đi đâu đó.

Hấn mò mẫm mãi mới tìm lại được cái đèn pin. Lần này vừa bấm thử thì cái đèn phát ra một vệt sáng choang. “Cách cái chòi năm mươi thước bên phía tay trái.” Ông quản lý Thản đã chỉ chỗ cho hấn. Hấn quay qua hướng trái và đi đến chỗ có hai cái huyết.

Hấn rọi đèn xuống hai cái huyết và yên tâm là mọi sự đều ổn thoả cả. Hấn toan quay về cái chòi thì mắt hấn bỗng hướng về căn nhà vĩnh biệt nằm cách

đó không mấy xa và hai chân hắn tự nhiên sụm hẳn xuống rồi run lên bần bật. Cái đèn pin lúc đó lại tuột ra khỏi tay hắn và lăn lông lốc đi đâu mất rồi tắt ngấm luôn. Hắn toát mồ hôi lạnh khi trước mắt hắn, bên trong căn nhà vĩnh biệt có một cái hòm nằm chình ình ngay chính giữa nhà và khói nhang đang nghi ngút cháy. Gai ốc hắn nổi đầy mình, tóc gáy của hắn có lẽ cũng đã dựng hết lên rồi và hắn thì không thể nào đứng lên được cho đến khi tình cờ mắt hắn hướng về phía cổng ra vào và hắn thấy ánh đèn điện hắt ra từ một cái quán bán tạp hoá nhỏ phía bên kia con đường và, từ trong quán có một người khách đang bước ra. Hắn tự trấn tĩnh: “Có lẽ cái thằng giám đốc hách dịch quên nói cho mình biết là có cái hòm này. Còn thằng quản lý thì có lẽ vì vội vã quá nên cũng không kịp nói cho mình biết.” Hắn cố lấy lại sự bình tĩnh và mò mẫm một lúc khá lâu thì tay hắn chạm vào cái đèn pin. Hắn liền lập tức rọi đèn ngay cái hòm. Cái nắp hòm đã bị xê dịch một chút qua phía bên phải. Hắn cố hít không khí cho thật đầy vào hai cái lá phổi rồi mạnh dạn tiến về phía nhà vĩnh biệt. Hắn rọi đèn vào trong hòm thì thấy hình như vật dụng chôn theo người quá cố đã bị lực tung lên và trên ngực cái xác có cái kiếng cận thị gọng vàng, mà đặc biệt là tròng kiếng lại hình vuông. “A! Thì ra bọn trộm tính ăn trộm nhưng chưa kịp thì mình đến vừa đúng lúc.” Hắn quét cái ánh sáng của cái đèn pin một vòng tròn khắp căn nhà nhưng không thấy ai. Hắn hướng ánh mắt qua bên kia đường và lại thấy có một người khách vừa bước ra khỏi cái quán bán tạp hoá bên đó. Hắn đã hoàn toàn bình tĩnh lại nên hắn cố đẩy cái nắp hòm cho ngay lại chỗ nhưng nó nặng quá nên hắn phải để cái đèn pin vào trong túi quần rồi dồn hết tất cả sức mạnh vào đôi tay mới đẩy được cái nắp hòm cho thật ngay đúng vào vị trí. Hắn vội vã bước thật nhanh như chạy để qua bên cái quán bán tạp hóa.

- Tôi có thể điện thoại ở đây được không vì có việc cần thiết lắm.

Bà chủ quán đang lui cui đếm tiền nên chỉ hướng ánh mắt về phía đặt cái

điện thoại nằm ở phía xa và gật đầu mà không nói gì với hắn.

- Tôi là Thảo đây, ai gọi đó?

- Dạ...tôi...

- Tôi là ai?

- Dạ...tôi...tôi là Chuyên là...

- Tôi đã nói với anh là có chuyện gì cần gấp lắm thì mới gọi cho tôi mà.

- Dạ...thưa ông quản lý, có chuyện gấp lắm. Có...có cái hòm...mà ông quên...

- Anh nói gì? Có cái hòm à? Ở đâu?

- Dạ...

- Nói mẹ nó ngay cho tôi biết đi chứ cứ dạ dạ vâng vâng cái con khi gì mà dạ hoài vậy.

- Dạ, có cái hòm trong căn nhà vĩnh biệt mà tên ăn trộm nào đó định ăn trộm đồ vật của người quá cố nhưng tôi đến kịp và nó đã bỏ chạy rồi. Trên ngực cái xác có một cái kiếng cận thị gọng bằng vàng nhưng tròng kiếng thì lại hình vuông trong nó...

- Anh nói sao? Có cái hòm trong cái nhà vĩnh biệt à? Anh có đang say rượu không?

- Tôi đâu có uống rượu đâu mà say. Có lẽ ông quên...

- Anh chờ tôi hai phút để tôi xem lại quyển sổ ghi chép trong ngày xem sao. Hắn bực mình vì những người làm sếp hắn hay có tật hống hách và hay chửi rủa la hét người dưới quyền. Hắn hướng ánh mắt về phía bà chủ quán thì thấy bà ta vẫn đang cặm cụi đếm tiền mà không mảy may để ý gì đến câu chuyện của hắn mà hắn nói có phần hơi lớn tiếng vì cái tên quản lý kia đã không chịu tin chuyện hắn nói về cái hòm.

- Anh còn đó không?

- Dạ, tôi còn đây.

- À...trong sổ không có ghi có cái hòm nào ở đó cả. Anh qua lại bên đó và

xem kỹ trong hòm có cái gì rồi trở lại nói cho tôi biết. Tôi chờ anh đó nghe. Lẹ lẹ lên giùm tôi một chút vì tôi còn phải ngủ nghê nữa chứ.

Hắn gác cái điện thoại lên và chạy nhanh qua nghĩa trang. Vừa chạy hắn vừa làm bầm trong miệng: “Làm như chỉ có mình hắn là cần ngủ còn mình là con vật không cần ngủ chắc. Đồ chó chết cả một lũ hồng hách mấy người.”

Gần đến nơi, hắn rọi cái đèn pin ngay cái hòm và hắn liền đứng chết trân lại tại chỗ. Cái nắp hòm hắn đã đóng lại thế mà nay nó đã bị xê dịch qua một bên nữa rồi. Hắn vội ngồi thụp xuống và rọi đèn khắp chung quanh vì hắn tin là lúc hắn đi điện thoại thì tên trộm đã quay lại và chưa kịp lấy... hay là. Hắn đứng dậy đi đến bên cái hòm và nhìn vào bên trong. Cái kiếng cận thị hình vuông có gọng bằng vàng vẫn còn nằm trên ngực xác chết. “Không biết tên trộm đã lấy được gì chưa.” Hắn cố hết sức lực đẩy cái nắp hòm lại và quay trở lại cái quán bán tạp hóa.

- Thưa ông Thản, cái kiếng gọng vàng với tròng kiếng trắng không màu hình vuông vẫn còn trên ngực cái xác. Tôi không biết có bị mất cái gì không nhưng khi tôi trở lại thì cái nắp hòm đã bị xê dịch nhiều qua một bên nhưng trước đó tôi đã đẩy lại kỹ càng rồi.

-

- Ông có nghe tôi nói không?

- Tôi đang chờ nghe anh nói cho tôi biết cái xác nằm trong đó là đàn ông hay đàn bà, người lớn hay con nít, người già hay người trẻ chứ cái kiếng gọng vàng hay gọng đỏ hay gọng xanh gì đó thì anh đã nói với tôi rồi.

- Ông chờ tôi qua xem lại nhé.

Hắn không đợi ông quản lý đồng ý hay không vì hắn sợ ông ta nổi giận rồi chửi hắn nên hắn gác cái ống nghe xuống và chạy thật nhanh qua căn nhà vĩnh biệt. Lần này thì gai ốc nổi đầy mình mấy hắn vì cái nắp hòm lại bị xê dịch qua một bên. Hắn rọi đèn xung quanh và cố nói thật lớn như hét lên và

cũng là để trấn áp nỗi sợ hãi:

- Ai núp ở đó đó !Không lộ mặt ra thì tôi sẽ khóa cổng lại và gọi cảnh sát đến ngay đó nghe chưa.

Tiếng gió thổi rì rào bên ngoài trời như đưa những lời hăm dọa của hắn bay bổng lên trời cao và loãng dần vào không khí.Đứng một lúc và không thấy động tĩnh gì,hắn thu hết can đảm bước đến bên cái hòm và rọi đèn nhìn vào bên trong.Hắn buột miệng ồ lên một tiếng như nuốt tiếc vì cái xác nằm trong hòm là cái xác phụ nữ còn rất trẻ. “Hèn chi,mô đen quá mà!Kiếng thì gong vàng mà mắt kiếng thì lại hình vuông. Tội nghiệp quá!Chết chi mà chết trẻ rứa vậy hả...em.”Hắn nói chuyện và ngắm nhìn gương mặt đẹp của cái xác mà quên đi nỗi sợ hãi tự nãy giờ.Hắn lại cố lấy hết sức lực đẩy cái nắp hòm cho đúng vào vị trí và chạy nhanh qua bên cái quán.

Bà chủ quán vẫn đang cặm cụi đếm tiền. “Tiền đâu mà nhiều vậy? Đếm từ nãy đến giờ mà vẫn chưa xong.”Hắn đảo mắt thật nhanh nhìn khắp cái quán và thấy cái quán không có nhiều hàng hoá để khả dĩ bán ra được một số tiền cho bà ấy đếm từ nãy giờ mà vẫn chưa xong. “có lẽ bà này bị bệnh đếm nên cứ đếm đi đếm lại hoài chứ tiền đâu mà ra nhiều vậy.Nếu có cái bàn ủi chắc bà này cũng sẽ ủi những tờ tiền giấy cho thẳng tắp.”

Hắn cảm ông nghe lên và quay số.

- Dạ thưa....

- Nói liền ngay đi.

Tự nhiên giọng nói của hắn hơi bị run khi nhớ lại gương mặt của cái xác.

- Đó là cái xác phụ nữ còn rất trẻ,rất mô đen với cái kiếng gong vàng và trông mắt kiếng hình vuông và...và...

- Anh bình tĩnh lại và đừng quá sợ hãi như vậy.Chuyện ma quỷ ở cái thế kỷ này là hoàn toàn không có đâu.Có lẽ anh quá sợ hãi nên nhìn gà tưởng cuốc,nhìn cái mắt kiếng rồi thấy nó là hình vuông chứ có ai lại đeo kiếng cận

thị mà trông thì lại hình vuông bao giờ. Tôi dám cá với anh là không chừng nay mai anh lại dính chảnh với tôi là hoàn toàn không có cái hòm nào cả đâu. Thôi, tôi đã báo cho giám đốc Lê Thanh biết rồi và ông ấy cũng không biết gì về vụ cái hòm đó cả. Bây giờ anh hãy về lại bên đó và nhớ canh chừng đừng cho tên ăn trộm nào đó đến lục lọi gì trong cái hòm đó, sáng ngày mai... tổ cha nó bốn giờ rưỡi sáng rồi chứ còn sáng ngày mai cái con khi gì nữa. Vậy là đêm nay xem như toi mẹ nó rồi chứ ngủ nghê được gì nữa mà ngủ. Chút xíu nữa tôi sẽ đến.

Điện thoại bị cúp ngang đột ngột.

Hắn đứng chờ đã mười phút rồi mà bà chủ quán đi đâu vẫn chưa thấy quay lại để hắn trả tiền điện thoại. Hắn bước ra khỏi quán và đi qua bên nghĩa trang. Hắn định bụng ngày mai sẽ thanh toán tiền điện thoại cũng không trễ. Gần năm giờ sáng rồi... và như sực nhớ ra điều gì hắn quay lại nhìn về phía cái quán thì cái quán đã tắt đèn tối thui.

Hắn vẫn nhìn về phía cái quán bán tạp hóa và tự hỏi là giữa đêm khuya sao lại có cái quán vẫn mở cửa thì bán cho ai trong cái giờ mà mọi người không còn một ai đi đến cái khu vực này. Hắn định đi về phía cái chòi nhưng rồi hắn quyết định đi lại xem cái hòm có bị tên ăn trộm quay lại mở nắp hòm ra nữa không.

Hắn dụi mắt nhiều lần và sau đó hắn nhéo vào cánh tay thật mạnh để xác định là hắn không mơ. Trước mắt hắn, trong căn nhà vĩnh biệt trông không chút chẳng có cái hòm nào cả. Mồ hôi đã rịn ra ướt đầy lưng hắn. Hắn rọi đèn vào hai cái huyệt và nhìn xung quanh để cố không tin là đã có chuyện ma quái vừa xảy ra với hắn. Hắn tự tát vào mặt một cái thật mạnh và hắn cảm thấy đau. Như vậy là hắn không phải đang mơ. Hắn đi thật nhanh về cái chòi lá và chui vô mừng nằm run lên bần bật vì khiếp đảm.

Trời đã sáng tỏ. Ánh bình minh đã bắt đầu lộ dần lên cao trên bức tường bê

tông bao quanh cái nghĩa trang. Hấn nhìn thấy từ ngoài cổng “hai thằng hách dịch” đang đi vào chỗ căn nhà vĩnh biệt. Hấn vội vã xỏ chân vào đôi dép cùn và chạy ra đón “hai thằng hách dịch”. Giám đốc Lê Thanh vừa thấy mặt hấn liền chống hai tay vào cạnh sườn và hỏi tới tấp:

- Hòm đâu? Cái hòm đâu anh chỉ cho tôi xem nào. Cái hòm đâu? - Và giám đốc Lê Thanh trợn mắt lên lớn hơn nhìn hấn nói tiếp:

- Mới có chút đỉnh tiền không để tiêu xài lại đi chè chén say sưa rồi báo cáo láo là làm sao hả. Anh nói cho tôi biết xem tại sao anh dám dựng lên một câu chuyện vô lý đến thế để bắt chúng tôi phải tin anh là làm sao?

- Dạ... thưa... thưa ông giám đốc tôi đâu có chè chén gì đâu. Tiền ông đưa tôi còn giữ nguyên đây nè.

Hấn định lấy số tiền ra để chứng minh nhưng bỗng ông Thản hỏi hấn:

- Đêm qua anh điện thoại cho tôi từ chỗ nào?

Hấn chỉ tay qua phía bên kia đường và định nói trong cái quán bán tạp hoá bên đó nhưng phía bên đó hiện tại là một rừng cây thưa và cao vút chứ tuyệt nhiên không có một căn nhà nào cả.

- Hôm qua có cái... quán... mà. Thưa ông rõ ràng tôi và ông có nói chuyện với nhau qua điện thoại mà.

Giám đốc Lê Thanh hỏi ông Thản:

- Gần đây có chỗ nào để điện thoại không?

- Cách đây khoảng hơn cây số có một tiệm bán tạp hoá có điện thoại công cộng.

Giám đốc Lê Thanh nhìn hấn với ánh mắt vẫn còn giận vì không tin câu chuyện của hấn tuy được sự xác nhận của ông Thản là ông ta có nghe điện thoại của hấn:

- Thôi anh về nghỉ đi rồi tôi sẽ nói chuyện với anh sau.

Từ trong căn chòi lá, hấn nhìn ra và thấy “hai thằng hách dịch” đang nói

chuyện với nhau rất sôi nổi.

- Anh Thanh nghĩ sao về câu chuyện đêm qua?

- Theo tôi thì đêm qua thằng Chuyên không có say nhưng vụ cái hòm và nói điện thoại thì có thể nó đã đi ra chỗ có cái quán bán tạp hóa chơi rồi nổi hứng tạo ra chuyện nhằm nhí với tôi. Theo tôi thì...tôi... ông giám đốc có lẽ cũng hiểu là ở trên đời này có những loại người thích tạo ra những câu chuyện quái dị hay việc làm quái đản mà mục đích là làm cho người khác phải đau đầu mà theo y học thì đó cũng là một triệu chứng của một căn bệnh.

- Bệnh gì?

- Những người...bệnh tự ti mặc cảm thua kém địa vị trong xã hội,thua kém sắc diện thể xác,thua kém...thua kém nhiều thứ lắm nên muốn người khác phải chú ý đến mình và xem mình là người hữu ích,là quan trọng.

- Nhưng...có một điều tôi phải nói cho anh biết là cô con gái tôi đang sở hữu một cái kiếng gọng bằng vàng nhưng điều đặc biệt là nó đã cho làm cặp mắt kiếng màu trắng hình vuông trông không giống ai hết,nhưng nó thì nó thích lắm,và lại nó cũng đâu có bị cận thị gì đâu.Cái tròng kiếng đó không có độ.

- Chỉ là chuyện trùng hợp thôi.

- Tôi không nghĩ như vậy.Anh thử tưởng tượng xem có một người thứ hai nào đó ngoài cô con gái của tôi trên cái đất nước này đeo cái kiếng cận thị hình vuông gọng vàng cho nổi thì anh thấy có...kỳ không.Tôi thì tôi thấy kỳ lắm.

- Nhưng mà...không thể được.Không thể có chuyện phản khoa học như vậy được ông giám đốc à.

- Tôi hy vọng là vậy.Thôi tôi phải về văn phòng có việc đây.Anh Thanh theo tôi về đây luôn nhé vì cũng có chút việc tôi muốn bàn với anh.

*

Hắn giật mình thức giấc vì có tiếng chó sủa nhưng hắn không vội trỗi dậy ngay mà hắn vẫn nằm yên tại chỗ một lúc để định thần xem hắn đang làm gì và ở đâu. Một lúc sau hắn ngồi dậy thật nhanh khi nhớ ra chuyện đêm qua. Hắn nhìn về phía cái đồng hồ rồi lại nằm xuống và chép miệng than thở: “Gần năm giờ chiều rồi. Một ngày nữa lại sắp hết. Không ngờ mình ngủ được một giấc dài quên cả ăn uống.”

- Ba tôi có ghé lại đây không?

Hắn giật mình như bị một luồng điện mạnh chạm vào người và hắn quay lại thật nhanh nhìn người con gái đang đứng trước cửa đã hỏi hắn. Hắn há cái miệng toác hoác ra và ú ớ mãi mà không sao trả lời được. Người con gái đang đứng trước mặt hắn có gương mặt giống y hệt cái xác chết mà hắn thấy đêm qua và cô gái đang đứng trước mặt hắn cũng có đeo cái mắt kiếng cận thị hình vuông có gọng bằng vàng.

- Bộ anh câm hả?

- A...a...cô...cô hỏi gì?

- Tôi hỏi ba tôi có ghé lại đây không?

- Nhưng...nhưng ba cô...ba cô là ai?

- Là ông Lê Thanh. Bộ anh sợ tôi sẽ ăn thịt anh hay anh thấy tôi giống ma giống quỷ hay sao mà anh sợ tôi dữ vậy?

Thấy cô gái không có vẻ gì muốn nhát hắn hay làm hại hắn. Hắn liếc nhanh xuống chân cô gái để thấy chân cô ta đang chạm với mặt đất. Hắn bình tĩnh lại một chút khi nghe cô gái nói là con ông giám đốc Lê Thanh. Hắn quay đầu nhìn qua cái đồng hồ và nói:

- Hồi sáng lúc...lúc khoảng bảy...bảy giờ hơn ba cô có...có ghé lại đây và sau đó...ra về cùng ông quản lý Thản.

Cô gái thở dài ra vẻ mệt mỏi.

- Tôi tìm ba tôi từ sáng đến giờ mà không biết ông đi đâu. Chán quá.

Cô gái quay lại và bước đi ra phía cổng. Hấn nhìn theo cô gái mà trong lòng cứ thắc mắc và không thể tin là lại có một sự trùng hợp hy hữu như vậy. Mắt hấn bỗng thấy lấp ló bên gốc những cái cây cao ngay chỗ hấn thấy cái quán bán tạp hoá đêm qua có hai người đàn ông có hành động khả nghi. Hấn bước xuống giường và chụp vội cái cây sắt rồi cúi mình lom khom men theo bên những cái mò theo sau cô gái. Khi cô gái con ông giám đốc vừa dứt chìa khóa vào cái xe gắn máy thì hai tên đàn ông bên kia đường chạy qua và một tên đã rút con dao ngắn ra toan đâm cô gái để cướp xe. Hấn không để chậm trễ một giây một phút nào và liền la lên thật lớn rồi giơ cao cái cây sắt lên và chạy đến cứu cô gái. Hai tên cướp không ngờ có người đến giải cứu cho cô gái nên hai tên đã bỏ chạy vào khu rừng cây bên kia đường.

- Chúng nó chạy rồi. Cô có sao không?

Hấn đỡ cô gái đứng lên lúc đó mặt mày cắt không còn một giọt máu nào. Hấn cúi lượm cái kiếng cận thị hình vuông có gọng vàng bị rớt gần đó lên thì vừa lúc ông giám đốc cũng lái chiếc hơi đến.

Ông giám đốc Lê Thanh tin là hình ảnh về cái xác trong cái hòm mà hấn thấy đêm hôm qua như là một điều mâu nhiệm báo trước là cô con gái của ông sẽ mất mạng nếu không có hấn cứu. Ông Lê Thanh nhìn hấn và thầm cảm ơn nếu hấn không có can đảm thì cô gái con ông đã thật sự phải vào nằm trong hòm rồi. Ông giám đốc Lê Thanh nhìn hấn sững sờ một lúc thật lâu và một bên má ông cứ giật giật lên liên hồi. Ông nói với cô con gái, và cô cũng rất vui lòng để lại cho hấn mượn chiếc xe gắn máy để hấn có phương tiện đến cái quán tạp hoá cách nơi đây hơn cây số điện thoại cho ông nếu có việc cần. Ông giám đốc Lê Thanh cũng hứa với hấn là sẽ cho phá cái chòi lá đi trong nay mai để xây lên đó một căn nhà nhỏ chắc chắn và khang trang hơn.

*

Hắn vừa ăn xong gói mì. Cả ngày hôm nay hắn chỉ ăn có một gói mì nhưng hắn không thấy đói. Hắn đang vui vì đã giúp được ông giám đốc và cứu cô gái. Hắn ngồi đó suy nghĩ và tuy không tin chuyện ma quỷ hiện ra nhất hắn nhưng sự việc nói chuyện qua điện thoại giữa hắn với ông Thảo, cái hòm với cái xác có cái kiếng cận thị gọng vàng và cái quán thì hắn tin là có thể giới vô hình. Hắn vẫn thắc mắc và không thể hiểu được tại sao cái xác mà hắn thấy nằm trong hòm lại giống cô gái con ông giám đốc quá và, giống luôn cả cái kiếng cận thị hình vuông có gọng vàng. Dù sợ nhiều lắm, nhưng hắn vẫn phải bám vào cái công việc ở nghĩa trang này để có chỗ nương thân. Hắn định ngày mai sẽ ra chợ mua chuối và nếp về nấu chè cúng người khuất mặt. “Hai mươi ba giờ bốn mươi sáu phút rồi, lẹ quá.” Hắn nhìn đồng hồ và tự độc thoại. Hắn định chui vào mừng vì tuy không buồn ngủ nhưng thức vào giờ này hắn cũng không biết phải làm gì. Hắn nghĩ đến cô con gái ông giám đốc Lê Thanh và sự việc đã xảy ra hồi chiều. Hắn chợt nghĩ đến hai cái huyết. Hắn với tay lấy cái đèn pin và quần cái mền lên người rồi chui ra khỏi cái chòi lá. Hai cái huyết vẫn không có gì xảy ra. Hắn nhìn về phía căn nhà vĩnh biệt. Mắt hắn tự này giờ vẫn nhìn trân trân vào trong căn nhà vĩnh biệt nhưng hai chân hắn thì không thể nào nhấc lên được. Trước mắt hắn, trong căn nhà vĩnh biệt lại xuất hiện một cái hòm với nhang đèn đang nghi ngút khói và cái nắp hòm cũng bị xô dịch qua một bên. Hắn tát vào mặt hắn một cái thật mạnh để xác định hiện tại là thật chứ không phải mơ. “Chắc cũng lại là cái xác của cô gái trẻ với cái mắt kiếng cận thị hình vuông có gọng bằng vàng chứ gì.” Hắn nghĩ như vậy để có thêm can đảm và một lúc thật lâu sau, hắn lấy hết bình tĩnh và cố bước đến bên cái hòm rồi rọi đèn vào bên trong. Hắn rùng mình lùi lại và cùng lúc đó hắn nhìn qua bên kia đường thì thấy có một người vừa từ trong cái quán bán tạp hóa đi ra. Hắn quay lại nhìn cái xác một lần nữa rồi quay lưng bỏ cả đôi dép mòn và ù té chạy một mạch

về cái chòi lá rồi chui luôn vô mùng trùm mền kín hết mình mảy lại. Hấn run lên từng hồi không dứt như người bị bệnh sốt rét đang bị hành lên cơn lạnh và miệng thì cứ lải nhải mãi câu: “Trời ơi sao như vậy được! Sao cái xác nằm trong hòm giống y hệt ông quản lý Thản vậy kìa. Trời ơi sao như vậy được! Sao cái xác nằm trong hòm giống y hệt ông quản lý Thản vậy kìa. Trời ơi sao như vậy được! Sao cái xác.....”./.

Phạm Văn Thuận

Nguồn: Tác giả / vnthuquan

Được bạn: mrs đưa lên

vào ngày: 3 tháng 1 năm 2008